

A jeho paní Milada za jízdy nazpátek si vzpomínala... Ano, na jaře tam byli za-
městnanci a spravovali mi ty kamna na
ústřední topení a ano, řekli mi, že uniká
z nich kouř, a ano, řekli mi to, abych ještě
jednou za nima přišla, ale já jsem nepřišla,
a Jirko, tak opravdu ta kamna nám kouře-
jí... A pak jsme mlčeli a mysleli na to, jak
Franta Ferda viděl ten celý Jirkův dům,
aniž jej kdy viděl, a já jsem dumal, jak mohl
vidět do mých skříní, ve kterých opravdu
skoro všechny šaty, všechny bundy, všechny
byly hnědé včetně botiček a ponožek.
A když jsem domyslel, že i proti mé vůli mi
zřizenci Tuzexu dodali hnědého Escorta,
shledal jsem, že asi to všechno, co se se
mnou stalo, že to je můj osud, že dál budu
nosit ty moje hnědé a béžové bundy, že dál
budu jezdit hnědým Escortem, že tak nějak
jsem ve vleku nepřátelských sil, že ne já, ale
bohové tak rozhodli, že všechno vlastně na
mne přišlo zvenčí, já jsem pouze obětí sil, na
které už nemám vliv zrovna tak, jako jsme
si objednali akumulární kamna, chtěli jsme
barvu kachlíků modrou, ale kamna, která
přišla, měla béžové kachlíčky... Pokrčil
jsem rameny, a vyšel jsem si cestičkou
k potoku, chvíli jsem stál tam na tom koč-
čím hřbitově, díval jsem se a vzpomínal

5. pohřbení Autičko a jeho matka

bych zešlel, že bych začal být psychopat, ale
ty síly zvenčí se rozhodly, že se proti mně
spiknou, a já jsem bojoval, nechtěl jsem
přijmout to, co jsem udělal, abych to všech-
no nakonec přijal, s tím souhlasil, i když
jsem věděl, že už nikdy nemohu být šťasten.
A tak jsem zase bral ty tři kocoury, kteří mi
zbyli, jeden byl zrzavý po Autičku, jeden
mourovatý a třetí byl černý kocourek třípytí-
ci se jako vyleštěná holinka. Ale když jsem
se jim díval do očí, viděl jsem, že v nich není
ani špetka toho citu jako v těch kočičkách,
které tam ležely v písku u cesty k potoku,
ale co se dalo dělat? Tak jak jsem celý ten
čas byl bledý a vzduť, tak jak jsem se ten
čas lekal svého pohledu v zrcadle, teď po té
návštěvě u parapsychologa Franty Ferdy
jsem se zklidněl, napraskle jsem se usmíval,
klaněl jsem se kocourkům, zase jsem se
s nimi procházel za měsíčních nocí kolem
plotu, manželka nařela bílé brlinky bílou
barvou, jako bych chodil kolem čtyř kostliv-
ců, jako by kolem mne defilovaly skelety,
padesát metrů dlouhý plot z bílých vrat a bí-
lých laticek, kolem kterých jsem se za noci
procházel, a tři kocouři mne doprovázeli,
proskakovali brlinkami, dupali, vzdalovali
se, aby proběhli plot a zase mi běželi vstříc.
Bral jsem je do náručí, tiskl jsem je k sobě,